

Guguklu Saat

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Nisan 2025

Kabullenmişliğin efkârı saklıydı çöken dizlerinde hani nerede ise diz dizeydi dünün skalasında yorgun bir savaştının da çığlıydı adeta göğün arka penceresinden sarkan o sarmaşık misali üzücün de bekasıydı yarından hala nasıl oluyor da umudu kesmediği.

Sözcükler rahmetin taşkınında sağanak misali yağıyordu ne de olsa bulutların çeperinde saklıydı hüzün damlacıkları ve kenetlenmiş ellerinden sızan dualarına sıkı sıkı sarıldı.

Sancılı bir yol olmaya meyyal düşünde hayatın...

Sanrılı bir de izlekti madem matem ihbarı ve evet, işte yeniden başlaması için sebep mi yoktu?

Aşkın esasına tapınan bir iç çekiş, ruhun da yorganı iken vicdanın tortusu ve künyesinde saklı tuttuğu ismi o delişmen rüzgârın.

Koyu gözleri gecenin, lanetin izdüşümüydü bir de bakaya kalan ömürden sızan hayaller ve tutunup tutunacağı dala tüneyen onca kalabalık aslında çehresinde saklıydı izdiham: öyle ya, yoğun bir bulut kümesi anlık öfkesinden doğan huzursuzluk ve sevdalı yüreğinde fink atan heceler belli ki kuşların nasiplenip nasipleneceği her lokma aslında evrenin sunumu ile kendisinin de vesile olduğu bitimsiz bir hegemonya idi.

Göğün bitimi yoktu ki ömrünü güncellesin.

Aşkın da izdihamı idi beyitler kadar kısa ve uzun hani nerede ise adam boyu bir sersemlik o künefe tadında yalnızlığın, aşk da isyan da arylar kadar tutkulu ve coşkulu idi.

Bir kez dahi minnet etmemişti haricindekilere ama halveti yüreğin de illet bir boşluktu belki de mezarına talipti yeis yüklü gece nihayetinde gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Guguk kuşuna özenirdi bir zamanlar ne de olsa asla bir evi olmamıştı ve küçüldükçe küçülürdü sığmak adına guguklu saate sonra da inzivaya çekilen yelkovanla akrebin arasına girer ve onların sataşmalarından fırsat bulduğu her çeyrekte uzun uzun yutkunurdu ne de olsa dakikalar ve de umut ondan sorulurdu.

Sıkıca sarıldı bedenine.

Hissetmiyordu oysa.

İçinden geçenleri unutmaya çalıştı belki de kaderdi unutmaması gereken ve kederdi, esefle yüreğini bozguna uğratan.

Bir ağaç dibine dahi razıydı yeter ki rahmetini esirgemesin Yaratan.

Bir ağaç kovuğuna sığmayı arzuladı ve de görünmemeyi.

Rüzgâra atıfta bulundu telaşla.

Aşkî sırdaş bilen gök kuşağına sokulup da sekizinci renk olmayı diledi.

Rabbi tek sırdaşındı bir de matemî.

Aşkın sağanağında islanmayı istemişti hep ve konuşlu olduğu yalnızlığın bir gün iskartaya çıkıp da benliğiyle tamamlanmak belki de evreni tamamlamak.

Müzmin duygulardı hep onu öne fırlatan oysaki arkada kalmak istiyordu bir de görünmemek hem belli mi olurdu, gün gelir de herkes ona hürmet ederdi.

Aşkın kazdığı mezarda doğmuştu Hülya.

Hülyalara boğulan annesi nihayetinde kendi kanında boğulmuştu ve ona sahip çıkan kimseler de olmamıştı.

Tam çıkacaktı ki menzilden otobüs son durağa vardı ve otobüste kalan son yolcu olmanın verdiği rehavet ile tam da uyuya kalmışken seslendi otobüs şoförü:

“Son durak. Yolcu kalmasın lütfen.”

Kocaman otobüste kala kala bir başına hani neredeyse gidip eteğine yapışacaktı şoförün:

“Amca, ne olur beni evine götür. Bak, ses de etmem. Kıvrılır bir köşeye uyurum. Gün doğar doğmaz da çıkar giderim ve AKBİL’imle tüm gün devri âlem yapar nihayetinde de...”

“Kızım, hadi in artık. Evine git de...”

Adamın lafını tamamlamasına izin verse miydi acaba ya da gidip yalvarsa mıydı?

“Beni de götür.”

“Ne dedin? Duymadım, kızım. Meslek hastalığı işte sonunda kulaklarım duymaz oluyor mesaim bitti mi. Senin de yolculuğun burada bitti işte küçük hanım. Bak saat kaç oldu.”

Saati duyar duymaz yurt odasındaki guguklu saati geldi aklına Hülya’nın. Aslında yurt müdiresinin odasındaydı saat lakin her saat başı sırf guguk kuşunu görmek adına odayı ziyaret etmesinden anlamış olmalıydı ki kadın, nihayetinde saati Hülya’ya hediye etmişti.

Oysa artık ne odası vardı geride kalan ne de bir saati üstelik hayali bile yoktu artık. Sanmıştı ki; yurttan atıldığı gün yeni bir hayata başlayacak... Sanmıştı ki; rahmetli annesi onu sahiplenecek. Gitmişti gidebildiği yolu ve kaç kere de yolu mezarlığa düşmüştü hatta iki geceyi üst üste mezarlıkta geçirmişti ta ki; mezarlık bekçisi onu fark edip kovalayana kadar.

“Amca...”

“Sen hala burada mısın? Söyle ne diyeceksen de de ben de evime gidip dinleneyim.”

“Yarın görüşürüz umarım, şoför amca.”

Yarın olacak mı ki? Yarını kurgulayan bir Tanrı varsa ben neden lanet bir guguk kuşu kadar şanslı değilim?

Belki de bir şans kuşu hani yeni yıla yolu düşen bir talih gibi ya da bir talihli...

Yoksa bir aparat mıydı kader bir de kederle sözlenip kendini evrene armağan eden yalnızlık ama ölümlerle dolu bir yalnızlık hele ki çıkmadık candan nasıl ki ümit kesilmiyor...

“Kimin kimsen yok mu kızım senin?”

“Olmaz mı amca? Elbette var bir de beni bekleyen...”

Bekleyen.

Beklenen...

Beklemeye değer mi peki?

Bir eksik bir fazla...

Eklene yeni insanlar bir de eksilen belki de yüzüne bakmaya dahi tenezzül etmediğimiz insanlar daha doğrusu insan yerine koymadığımız...

Ya da bir gazete kâğıdının ardına gizlenen ölü bedenler; ölümün sebebinin ne olduğu tartışılırken asıl tartışmamız gereken konu; neden onlara sahip çıkmadığımız...

“Baba, bak ne güzel bir saat. Alalım mı dersin?”

“Çok pahalıdır ama yine de bir soralım bakalım.”

“Hoş geldiniz. Neye bakmıştınız?”

“Şu guguklu saatin fiyatını soracaktım gerçi ikinci el ama yine de pahalı olduğunu düşünüyorum.”

“Yo, hayır, hiç de pahalı değil bilakis çok ucuz yeter ki elden çıkarayım. Çalışıyor ama guguklu kuş içeride mahsur kalmış yani, anlayacağınız uygun fiyatı hem çocuğunuz için de farklı bir oyuncak olduğu tartışılmaz.”

“Elime alabilir miyim? Hani, yakından bir bakayım. Burada bir şey var sanırım. A, düştü bile yere.”

“Sanırım eski sahibinin bir resmi gerçi getiren yaşlı bir kadındı ama...”

“Bu, bir çocuğun resmi ve ben bu çocuğu tanıyorum.”

“İnsan insana benzer, efendim. Yırttım attım bile. Hey, nereye gidiyorsunuz?”

“Baba, hani guguklu saati alacaktın bana.”

“Bu saatin zaten bir sahibi var. Aslında vardı.”